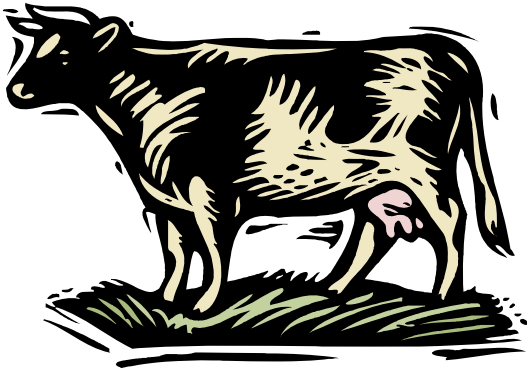

Nguyễn Đình Khánh

Vnthuquan.net, 2009.

Ánh Lửa Ma

Ma quỷ đã có từ đời thượng cổ, và ở bất cứ nơi nào trên thế giới, những câu chuyện ma thường được kể vào những buổi tối mà thính giả luôn luôn là một lũ trẻ con ngồi trên giường với những đôi chân nhỏ bé rút lên vì sợ. Mà sợ cái gì?

Sợ giữa lúc đang say sưa nghe chuyện, lờ một bàn tay lạnh buốt nào đó từ trong gầm giường thò ra nắm chân lôi xuống thì lôi thôi ... Ở Âu châu, đã có một thời, người xứ Wales tin tưởng mãnh liệt vào "ánh lửa ma" và đã có rất nhiều câu chuyện về loại lửa này được kể đi kể lại.

Ánh lửa ma có hình dạng một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên đường đi của đám tang. Những người có đủ can đảm tới gần ánh lửa ma sẽ có thể thấy mặt người sắp chết. Lửa xanh báo hiệu cái chết của trẻ con và lửa vàng dành cho người lớn.

oOo

Một ngày vào đầu thế kỷ trước, trong một ngôi làng nhỏ ở miền Bắc xứ Wales, có hai cậu bé bà con gần tên là Tom Llewellyn và Evan

Pugh ở hai trang trại cận kề và là đôi bạn thiết.

Khi Tom 18 và Evan 16, hai người phải chia tay khi gia đình Evan dọn tới một ngôi làng khác cách ngôi làng cũ khoảng 10 cây số. Đã từ bao năm qua, đôi trẻ vẫn luôn chơi đùa bên nhau, nên bây giờ khi phải chia tay, cả hai cảm thấy như bị mất mát một cái gì rất quan trọng, họ cảm thấy rất nhớ nhau dù cả hai bà mẹ đều hết lời khuyên giải.

Một thời gian sau, hai cậu đã tìm ra một giải pháp: Cứ mỗi cuối tuần, hai cậu lại thay phiên tới thăm nhau

Một ngày cuối tuần vào cuối mùa thu, đến lượt Evan tới thăm Tom. Sau một ngày chơi đùa thỏa thích trong hai ngày trời mát dịu, giữa vẻ đẹp hiền hòa của miền quê, trong cái nắng trong vắt như pha lê, cuối cùng đôi bạn cũng phải chia tay. Theo tục lệ xứ Wales, chủ nhà thường tiễn khách một đoạn đường và Tom lấy một cái khăn quàng thật dày quấn quanh cổ, đưa tiễn Evan trên con đường làng, vừa đi cả hai vừa thảo luận cho chương trình tuần sau, khi đến lượt Tom tới thăm Evan.

Đi được một đoạn thì trời nhá nhem. Evan nói với bạn:

- Cậu đã tiễn tôi hơn ba cây số rồi. Thôi cậu về đi.

Tom đáp:

- Ờ, tới chỗ nhà thờ thì tụi mình chia tay

Trên đường tới nhà thờ, cả hai đi ngang một nghĩa trang lạnh lẽo, bao quanh bằng những hàng cây gầy guộc. Đột nhiên không hiểu tại sao, Evan bỗng rùng mình run lẩy bẩy Thấy thế Tom bảo bạn:

- Nếu lạnh, cậu lấy cái khăn choàng này của tôi đi Evan lắc đầu:

- Không, tôi không lạnh, nhưng hôm nay tự nhiên sao tôi cảm thấy sợ hãi lạ lùng. Có thể vì nghĩa trang này! Nhưng tụi mình đã đi ngang

đây nhiều lần mà chưa bao giờ tôi có cảm giác hãi hùng này.

Tom liếc nhìn bạn với vẻ tinh nghịch:

- Ờ, có lẽ vì mấy cành cây khẳng khiu này trông giống những cánh tay ma đang vươn ra tính chụp lấy cậu đó.

Nói rồi, Tom quơ quơ hai tay trên đầu bạn, miệng giả bộ rên la như tiếng ma kêu quỷ khóc. Evan bật cười đưa tay chụp lấy tay Tom, nhưng Tom đã lanh lẹ rút lại rồi phóng mình chạy về phía hàng cây bao quanh nghĩa địa Trong bóng tối mịt mù, bóng Tom khi ẩn khi hiện, Evan chỉ nhắm hướng và nghe tiếng chân bạn mà chạy theo. Khi vừa chạy tới thảm cỏ mịn màng bên ngoài hàng cây, chợt Evan bị một bàn tay lạnh buốt chụp lấy và nghe thấy một giọng nói thì thào bên tai:

- Evan! Đừng thật yên. Coi kìa!

Phía bên kia nghĩa trang lạnh lẽo chập chờn một ánh lửa ma Khi hai cậu bé chăm chú nhìn, ánh lửa như bùng lên. Evan nuốt nước miếng một cách khó khăn, thì thào hỏi bạn:

- Cái gì đó Tom?

Giọng nói của Tom đầy khích động:

- Ánh lửa ma! Nó chỉ xuất hiện để báo tin cho người sắp chết.

Tóc gáy Evan đột nhiên dựng đứng. Cậu ráng thều thào hỏi bạn:

- Ai đang cầm ngọn lửa đó.

- Không ai hết. Nhưng ngọn lửa có hình khuôn mặt người sắp chết.

Ánh lửa chập chờn vẫn chập chập di chuyển giữa những ngôi mộ im lìm. Evan lập cập nói với Tom:

- Đi đi, lẹ đi Tom! Nó đang tiến về phía tụi mình.

Tom nắm chặt tay bạn:

- Không, cứ ở đây đi Nó không làm gì được tụi mình vì nó chỉ di

chuyển trên đường đi của người chết.

Yên lặng một chút, Tom nói tiếp:

- Tôi muốn biết người sắp chết là ai. Cậu có muốn đi với tôi không?

Evan cảm thấy hết sức hãi hùng, toàn thân run lẩy bẩy. Cậu chỉ muốn chạy về nhà thật lẹ tìm một nơi ẩn nấp giữa những người thân nên cậu ú ớ:

- Không ... không ... Tôi không đi đâu

Tom hoàn toàn không có vẻ gì là sợ sệt:

- Cậu đừng sợ. Coi kìa, nó đâu có tiến tới phía tụi mình. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nó dù vẫn nghe lão già Price thường xuyên nhắc nhở. Đi! Nếu mình tới trước cửa nhà thờ trước khi ánh lửa tiến vào bên trong, mình có thể thấy được khuôn mặt của người sắp chết. Cậu có đi với tôi không?

Evan không nói nổi nữa mà chỉ rên rỉ:

- Không ... không ... Tôi không muốn biết ai sắp chết ... Tôi không muốn thấy ngọn lửa ma.. Tôi không muốn thấy gì hết ...

Tom nhún vai:

- Được rồi! Nếu cậu cứ run rẩy như con gái thế này thì tôi đi một mình.

Evan nắm tay bạn:

- Tom, đừng đi. Tôi sợ quá! Tụi mình rời khỏi nơi này ngay đi.

Tom có vẻ náo nức:

- Đừng sợ! Tôi không thể bỏ qua dịp may hiếm có này. Tôi không tin lão Price và lần này tôi sẽ có thể chứng minh được là lão ta nói láo. Tôi hỏi cậu lần chót, cậu có đi với tôi không?

Evan vẫn run lẩy bẩy:

- Không! Đó chỉ là loài ma quái mà tụi mình nên tránh xa. Không, tôi

không đi và cậu cũng đừng đi.

Tom cả quyết:

- Nếu không muốn đi, cậu lên chờ tôi trên đường. Coi xong mặt xác chết tôi chạy lên với cậu ngay

Dứt lời, Tom chạy thẳng về phía nhà thờ đứng chờ ngọn lửa ma trong khi Evan lập cập chạy ngược lại, nhẩy qua mấy bụi cây ven đường rồi ngồi run rẩy trên thảm cỏ chờ bạn mà tim đập liên hồi. Trong nghĩa trang, Tom vừa chạy vừa theo dõi ánh lửa ma vẫn đang từ từ di chuyển giữa những tấm mộ bia lạnh lẽo. Cậu không hề sợ hãi mà chỉ cảm thấy tò mò. Khi tới gần cửa nhà thờ, cậu ngạc nhiên khi thấy hai cánh cửa mở rộng. Tom tự hỏi không biết có nên bước vào hay không, nhưng rồi cậu quyết định đứng núp sau một thân cây nhỏ bên ngoài chờ đợi, vì tuy không nhát gan, cậu cũng hơi mê tín. Biết rằng Thánh David chỉ dùng ngọn lửa để báo hiệu một cách thân thiện, giúp những ai sắp về với Chúa biết trước để dọn mình chứ Thánh David không bao giờ làm hại ai, và cũng nghĩ rằng một ánh lửa cỏn con không thể làm hại được mình, nhưng những câu chuyện truyền kỳ về ngọn lửa ma luôn luôn là những câu chuyện kinh hoàng khiến Tom cảm thấy ở bên ngoài dầu sao cũng vẫn an toàn hơn. Nếu bước vào trong, lỡ hai cánh cửa đột nhiên đóng sập lại rồi đèn nền bên trong đột nhiên tắt ngóm và ánh lửa chợt biến thành một cái gì khủng khiếp thì quả là hết thuốc chữa.

Đang suy nghĩ miên man, Tom thấy ánh lửa ma đã tới thật gần. Nó lập lòe vượt qua tấm mộ bia cuối cùng và chậm chạp tiến về phía cửa giáo đường. Tom nín thở đợi chờ và đột nhiên cậu cảm thấy toàn thân lạnh ngắt ...

Ánh lửa vẫn chậm chạp tiến tới ... Tom nhìn trừng trừng như bị thôi

miên. Khi ánh lửa tới gần hơn nữa, Tom nhận thấy thoát tiên nó chỉ là một đốm xanh lập lờ, rồi đột nhiên biến thành khuôn mặt trắng bệch của một xác chết, khuôn mặt mà Tom biết nhưng không thể gọi tên.

Tới sát bên Tom, khuôn mặt của xác chết chợt mở bừng đôi mắt đỏ ngầu, nhìn cậu bằng một ánh mắt ma quái, hai khóe miệng đầy nhót rãi nhếch lên thành một nụ cười khủng khiếp ...

Tom la lên một tiếng hãi hùng làm vang động cả nghĩa địa im lìm như muốn đánh thức tất cả những hồn ma đang nằm yên dưới đáy mộ.

Rồi cậu phóng chạy giữa những mộ bia như bị ma đuổi, té lên té xuống nhiều lần để cố tránh thật xa khuôn mặt của xác chết và nụ cười ma quái.

Khi nghe tiếng bạn la, Evan đã đứng bật dậy lo lắng đợi chờ. Khi Tom xóc xếch chạy tới như kẻ mất hồn, Evan vội vàng hỏi bạn:

- Cái gì thế? Cậu thấy cái gì thế? Có điều gì ghê gớm đã xảy ra phải không? Mặt tái ngắt không còn hột máu, Tom thở hổn hển:

- Không ... Không có gì hết ... Có điều ... lão già Price chỉ là một thằng điên! Evan nắm tay bạn, mặt đầy vẻ lo âu:

- Không có gì hết? Thật không? Tại sao cậu lại la hét thất thanh như vậy?

- La hét? Tôi có la hét nào đâu! Mà có hay không ... tôi cũng ... không biết nữa! Evan vẫn thắc mắc:

- Cậu nhìn thấy cái gì? Cậu thấy khuôn mặt người chết qua ánh lửa ma phải không?

Tom run lấy bầy:

- Không ... tôi không thấy gì hết ... Thôi, cậu về đi, về ngay đi kẻo trễ quá rồi.

Evan hỏi tiếp:

- Cậu thấy khuôn mặt của ai? Có quen biết với tụi mình không? Tom vẫn run lẩy bẩy, cố gắng trả lời bạn một cách khó khăn:

- Không ... không có gì hết ... không có ai hết ... trễ quá rồi ... cậu về đi.

Evan nhìn bạn lo lắng:

- Ủ, trễ thật rồi, nhưng cậu có sao không? Tôi lo quá!

Tom cố trấn an bạn:

- Không, tôi không sao đâu. Thôi cậu về đi, tuần tới tụi mình gặp lại.

Evan nói một cách miễn cưỡng:

- Thôi được! Tôi về. Tuần tới tụi mình gặp lại.

Rồi Tom và Evan chia tay. Trong khi Evan rảo bước về ngôi làng của cậu thì Tom vẫn chưa hết vẻ kinh hoàng, vừa đi vừa run lẩy bẩy.

Khi cậu về tới nhà, mẹ cậu nhìn con hỏi bằng một giọng đầy kinh ngạc:

- Tom, con có sao không? Sao mặt con xanh mướt như vậy?

Tom như chợt tỉnh, nói với mẹ:

- Dạ không, con không sao hết. Có lẽ tại trời hơi lạnh và con hơi mệt. Đêm hôm đó, Tom thao thức mãi. Khuôn mặt ma quái mà cậu nhìn thấy buổi chiều lúc nào cũng như đang trừng trừng nhìn cậu trong đêm tối. Cậu cố xua đuổi khuôn mặt của xác chết và nụ cười ma quái, nhưng khi chỉ vừa chớp mắt, cậu thấy mình đang đi trong nghĩa địa và khuôn mặt trắng bệch của xác chết lại xuất hiện qua ánh lửa, nhìn cậu nhếch mép cười khiến cậu la lên một tiếng hãi hùng, mở bừng mắt, mồ hôi toát ra như tắm.

Mấy ngày sau đó, mọi việc diễn ra một cách bình thường. Tom đã có vẻ phục hồi sau cơn xúc động, tuy những gì cậu nhìn thấy trong

nghĩa trang hoang vắng không thể nào rời khỏi đầu óc cậu. Nhiều khi trong lúc đang làm việc, Tom ngưng lại, nhìn trùng trùng về phía trước thật lâu cho tới khi cha cậu thúc cậu, cậu mới như chợt tỉnh tiếp tục làm việc.

Tối sáng thứ sáu Tom cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chân tay cậu như rã rời. Thường thường mỗi chiều thứ sáu sau khi làm việc, Tom và Evan lại gặp nhau. Tuần này, đáng lẽ Tom chạy sang nhà Evan, nhưng tới buổi chiều, cậu bị ngất xỉu cả thấy ba lần. Lần cuối, sau khi té xỉu trong phòng khách, Tom không còn đứng dậy được nữa. Mẹ cậu sờ trán cậu:

- Con nóng quá! Cái thời tiết quái gở này làm cho con tôi bị cảm lạnh rồi. Thôi, con về phòng nằm nghỉ đi.

Tom gắng gượng phản đối:

- Tuần này con phải đi thăm Evan.

Mẹ cậu lắc đầu:

- Con yếu quá đi làm sao được. Thôi, con cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi cái đã. Tuần này con không đi thăm nó được rồi.

Tom im lặng vì biết mình không đi nổi. Cha cậu phải bế cậu vào giường. Nằm trên giường, đôi mắt Tom mở trừng trừng như muốn nhìn xuyên qua cái trần nhà trắng xóa. Nhiều lần cậu muốn nói với mẹ về những gì cậu nhìn thấy trong nghĩa địa vào tuần trước nhưng lại thôi. Mẹ cậu đem vào cho cậu một tô cháo nóng hổi nhưng cậu không thể nào nuốt nổi. Cuối cùng, cậu thều thào nói với mẹ:

- Mẹ ơi! Con muốn gặp Evan. Mẹ làm ơn gọi nó đến đây cho con.

Mẹ cậu lắc đầu:

- Không được đâu con. Con không được khỏe, gọi nó tới làm gì.

Thôi, con chịu khó nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày cho khỏe đi đã, rồi

cuối tuần tới Evan sẽ tới gặp con chứ có lâu la gì.

Tom cố năn nỉ mẹ bằng một giọng nói đứt quãng:

- Mẹ làm ơn ... gọi nó tới ... tới đây cho con ... Con phải gặp nó ... ngay tối nay.. Con không thể ... chờ ... lâu ... hơn ... nữa ...

Mẹ Tom cương quyết:

- Con mệt quá rồi Con cần phải nghỉ ngơi. Con đang bệnh, nếu Evan tới đây nó cũng chẳng làm gì được cho con. Thôi con cứ nghỉ cho khỏe đi đã, sáng mai mẹ sẽ nhờ người nhắn lại với nó, chắc chắn nó sẽ thông cảm. Mẹ nghĩ rằng ngày mai nó sẽ có thể tới thăm con.

Nước mắt dâng ngập đôi mi, Tom muốn gặp Evan ngay nhưng cậu không thể cãi mẹ, vì dù có muốn cãi, cậu cũng không thể nói nên lời. Cuối cùng, cậu gắng gượng thều thào:

- Mẹ ... mẹ.. làm ơn ...

Rồi Tom lại ngất xỉu. Mẹ cậu vội gọi chồng lấy nước lạnh lau mặt cho cậu. Đứng nhìn khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt sâu hoắm của con, bà Llewellyn cảm thấy thương xót vô cùng. Bà nghĩ thầm, biết đâu khi gặp Evan con bà lại chả khá hơn. Bà bèn nói với Tom:

- Thôi được. Để mẹ nhờ ba sang đón Evan. Bây giờ, con phải ráng ngủ một chút nghe không.

Cha của Tom vội lấy xe ngựa sang đón Evan. Đang nóng ruột không biết tại sao trời đã tối mà Tom chưa tới, vừa thấy chiếc xe ngựa thoáng hiện bên ngoài trang trại, Evan vội vã phóng ra. Khi được cha của Tom cho hay tự sự, Evan bèn xin phép cha mẹ, lấy vài món đồ cần thiết bỏ vào cái túi nhỏ, nhảy lên xe ngựa.

Từ giã cha mẹ Evan, cha Tom đánh xe chạy về nhà thật lẹ. Chỉ độ trên dưới nửa tiếng đồng hồ, xe ngựa đã về tới nơi Evan nhảy xuống, chạy thẳng vào phòng ngủ của bạn. Vào tới nơi, Evan vô

cùng kinh ngạc vì người nằm trên giường trông không giống người bạn thân của cậu chút nào. Thân thể Tom co rúm lại như chỉ còn một nửa. Con người đầy sinh lực của Tom được thay thế bằng một thể xác ốm yếu tong teo. Khuôn mặt tươi vui hồng hào của Tom bị thay thế bởi một khuôn mặt hốc hác, tái mét của một người lạ mặt. Evan bước tới bên giường cầm tay bạn. Cậu cố nén lòng nhưng nước mắt vẫn trào ra. Đôi mắt Tom nhắm nghiền dù mí mắt có hơi lay động. Evan bóp chặt tay bạn và bắt đầu khóc rầm rức. Đột nhiên Tom mở mắt nhìn Evan chăm chăm. Evan hỏi:

- Tom, cậu có nhận ra tôi không? Evan đây.

Đôi mắt Tom vẫn nhìn Evan trừng trừng. Một lát sau, Evan thấy đôi môi bạn mấp máy nhưng không thành tiếng. Evan quỳ xuống, ghé tai sát vào miệng bạn. Trong sự yên lặng nặng nề của căn phòng nhỏ, Evan nghe bạn thều thào:

- Evan ... cậu ... ánh lửa ... nghĩa trang ...

Chỉ nói được mấy tiếng, Tom ngưng lại thở một cách mệt nhọc. Evan siết chặt tay người bệnh như muốn truyền thêm sinh lực. Cậu nói nhỏ nhỏ:

- Tom, nếu cậu mệt thì cứ nghỉ đi. Tôi ở lại đây với cậu trong dịp cuối tuần này mà. Cậu nhắm mắt lại ngủ cho khỏe đi.

Tom vẫn nhìn bạn bằng đôi mắt vô hồn:

- Không ... tôi phải nói ... Evan ... hãy hứa ... giữ ... bí mật ... đừng nói ... với ... ai ...

Nói tới đây, đôi mắt Tom như lạc thần khiến Evan hoảng hốt lắc mạnh tay bạn:

- Tom, Tom, cậu có sao không?

Tom lắc đầu thật nhẹ, cố thều thào:

- Evan ... cậu hỏi tôi ... thấy gì ... tôi thấy ... mặt ... người chết ...
Nói tới đây, đầu Tom hơi nghiêng sang một bên khiến Evan vội
buông tay bạn, rồi dùng cả hai tay đặt đầu Tom lại trên gối cho ngay
ngắn. Tom tiếp tục thều thào:
- Lúc đó ... tôi không ... nhận ra... nhưng đó là ... khuôn mặt ... của ...
tôi ... Dứt lời, đầu Tom ngoẹo sang một bên. Giọng nói Tom tắt lịm.
Hơi thở yếu ớt của Tom cũng tắt theo
Evan bàng hoàng đứng dậy nhìn thẳng vào Tom. Trước mắt cậu là
xác chết của một người trông hoàn toàn xa lạ, người đã nhìn thấy
khuôn mặt chết chóc của chính mình qua ánh lửa ma.
Hết

Nguyễn Đình Khánh

Cuộc Đi Đạo Tình Cảm

Bấy giờ là một buổi sáng Người con gái cùng nụ cười của nàng như
giọt nước long lanh vẻ tươi mát và dịu dàng của trời đất Nụ cười nào
đó, cánh môi là nỗi tình cờ, con mắt là lòng trống không vô thực
Nàng chỉ là một nét họa trừu tượng Lúc bấy giờ, tôi hiểu ra, tôi bằng
lòng nhận lời đi đạo với nàng
Cuộc đi đạo khởi đầu bằng những bước chân bình thản, băng qua
cánh cửa mở, khép lại, căn nhà đã ở sau lưng cùng hàng rào dâm
bụt Con đường trước mặt Tiếng chân của người con gái thánh thót

trong cái ngẩn ngui thất thanh của tấm lòng hoang mang vô bờ Như thế đó, và nàng nói, nàng nhìn phía trước nàng mở thật to mắt, nàng nói

Lần đầu tiên thấy chú, thấy chú đứng lơ đãng mà bối rối, trời buổi ấy thì quá lạnh, chụm hai tay thở phào rồi áp vào mặt mà còn run, thấy chú đứng nhìn những bức tranh treo trên tường, nhìn mơ màng như không thấy gì, bấy giờ Nhị ngồi ở góc phòng, trong cái chỗ nhiều bóng tối nhất, nhìn chú đứng ở đằng kia, đã định mấy lần đứng dậy, đứng hẳn dậy cho chú nhìn thấy Nhị, chú thấy không, lần đầu tiên ấy cũng đã không tự nhiên rồi

Thấy chú ù lì, nghĩ sẽ không bao giờ thương chú được, sẽ mãi mãi không nói một lời với chú . Định mệnh, phải nghĩ như thế để tự cắt nghĩa cho mình, Định Mệnh cả, chú đừng chối, bữa đó chú bối rối thật, chú không quen đời sống ở đây, chú không quen căn phòng quá sang, quá rộng nên giam chú bằng những bức tường cao lớn, nên làm vướng bận chân tay chú bằng những đồ vật chưng bày, nhưng còn Nhị, chú có biết là chú thay đổi cả một đời Nhị không ?- Phải đó, nhìn chú, khi ngồi khuất ở góc phòng, trong chỗ nhiều bóng tối nhất, nhìn chú đứng lơ đãng, vững chãi mà cô đơn, bình an mà bất trắc, Nhị chợt thấy cái ý niệm vào dòng tu của mình tan tành

Nhìn sang mái tóc ngắn, cái gáy trắng vô tội, tự nhủ: chỉ là cơn mê sáng của tình cảm Con đường nhựa đen thật sạch. Gió thổi trên những cành thông cao hai bên đường, những trái thông màu nâu rơi trên cỏ xanh, những khóm hoa quỳ màu vàng quí phái, nổi vui bập bùng trong không khí thở, vùng trán nhăn cũng lay động niềm hân

nhiên . Đi lên cái dốc, nằng ngược chiếu vào mắt, người con gái đi
những bước chân chim sẻ Nàng đi những bước chân chim sẻ và
nàng nắm bàn tay người đàn ông cạnh nàng

Mỉm cười . Tôi gỡ những ngón tay nhỏ bé ra khỏi tay mình

Đừng chú, để cho Nhị nắm lấy tay chú . Chỉ còn buổi sáng này thôi,
chiều chú đã về, chiều, Nhị đã vào lại trong đó Trong đó Chú không
thể tưởng tượng ra được đâu Muốn có chú một buổi sáng đầy như
cả đời người Hãy chiều Nhị, đưa tay cho Nhị nắm Chú không thương
Nhị chút nào ư ? Mặc những người đi đường nhìn, kệ lũ bạn cháu
Đêm nay, trong phòng ngủ, thế nào chúng nó cũng hỏi Nhị, thế nào
cũng hỏi mày đi với ai, người đàn ông đó từ đâu đến, bồ của mày
phải không..Nhị sẽ mỉm cười, không nói gì cả Nhị sẽ giữ nguyên
niềm ngây ngất này cho đến khi dù cố gắng tưởng tượng đến bao
nhiêu cũng không biết chú làm gì, với ai, ở đâu...

Bàn tay nhỏ bé, lạnh và run, như con mèo con .

Làm sao được. Nào ích chi những trí nhớ của người khác dự vào đời
mình? Nào ích chi những kỉ niệm cố tạo để làm giàu thêm quá khứ ?
Nhưng cũng không thể nào quên Không thể nào quên đêm đầu tiên
ngủ lại căn nhà sang trọng ấy, không thể nào quên căn phòng có
những cánh cửa mở ra khu vườn trồng hoa và cỏ, những đóa hoa
rực rỡ, mượt như nhung, ban đêm, nhìn ra khung cửa kính thấy lấp
lánh những hạt sương trắng dưới ánh trăng Buổi tối nằm xuống, làn
chăn ấm và thơm đắp ngang người, bật ngọn đèn nhỏ trên đầu
giường, giờ tờ báo, đọc những hàng tin, trí óc ráo hoảnh, cho đến khi
ngẩng đầu lên, bắt gặp một khuôn mặt bên kia cánh cửa kính ngó

vào Khuôn mặt không còn trẻ thơ, mái tóc uốn úp vào, cái cằm xinh và đôi mắt mở lớn đứng bất động.

"Nhị đó ư ?"

Phải, không thể nào quên buổi tối ấy, buổi tối nhận ra mình làm đối tượng cho một nhăm lẩn, một ngộ nhận. Khi đứng dậy, đến gần nơi cửa, hỏi lần thứ hai : "Nhị đó ư ?", thì người con gái áp tay lên mặt kính, ra dấu dừng mợ Đùng mợ Bàn tay ấn vào mặt gương , trắng bệch không còn giọt máu . Sau lưng người con gái là khu vườn ướt dẫm ánh trăng hạ tuần Đêm quá yên lặng, ngôn ngữ lúc bấy giờ bị sự thanh tịnh lấn át . Đứng trước mặt cô gái, cách một tấm gương, thấy mình hoang mang trong một nỗi nhẹ nhàng không thực tại, cho đến khi bàn tay nàng lay động, xoa trên mặt kính và đôi môi mấp máy - không nghe gì cả, chú không nghe gì cả, chú không đoán ra Nhị nói gì, có thật Nhị đang nói với chú ?

-và bóng người con gái chạy vụt đi

Buổi sáng dậy thật sớm, ngồi yên tĩnh trên giường, mở mắt ráo hoảnh nhìn ra cửa Nhưng người con gái không trở lại. Buổi ăn sáng, giữa muống và nĩa, người con gái ngồi đối diện ở đầu bàn bên kia, tóc cột lại, áo len đỏ, vừa ăn vừa hát nho nhỏ trong miệng. Khuôn mặt thì bình thản như khuôn mặt vợ chồng người bạn, cha mẹ người con gái .

Chú đừng cười . Nhị đã bao lần nghĩ lại, bao lần nhớ lại hết những chi tiết của từng ngọn ngành tình cảm trong đêm đầu tiên gặp chú Khi buổi tiệc đã tàn, mọi người trở về phòng, mọi người rút đi như nước triều rút xuống, còn lại căn phòng khách bơ vơ với những đồ vật bẽnh bồng trôi nổi, thì Nhị ở lại, một mình . Một mình cùng với nỗi

bàng hoàng về sự đổi thay vừa chợt đến trong đời mình . Làm sao chú hiểu được phút hoá thân bi tráng của một dòng sông Nhị ngồi đó, cho đến một lúc, như một cử động vô hồn, đứng dậy. Mở nhạc. Tắt đèn . Một khúc thánh ca. Giọng người da đen khàn đục cơn đau vùi không dứt. Bóng trắng thì lạnh lùng ngoài kia. Lúc bấy giờ, Nhị cũng lạnh. Tiến đến chỗ chú đã đứng - chú đứng lơ đãng mà bối rối, làm sao cắt nghĩa cái ấn tượng ấy hả chú ? -tiếng chân gõ xuống nền gạch hoa . Nhị như con mèo hoang sợ hãi trốn chạy tiếng động của mình . Cho đến lúc Nhị dừng lại trước tủ rượu, vô hồn, mở chai, rót tràn ly, cầm trên tay. Màu rượu vàng óng ánh, những giọt rượu sau buổi tiệc tàn bi thảm như những xót xa đầu tiên của đời mình Nhị đứng như thế, cầm ly rượu trên tay, phải chi có một người ở cạnh - chú chẳng hạn, thì Nhị đã nhờ uống giùm . Nhưng lúc đó Nhị chỉ một mình . Cuối phòng có tấm gương hình thuẫn soi bóng Nhị thấp thoáng cánh áo trắng trong bóng mờ

Mới nhớ ra mình mười sáu tuổi, mới nhớ ra bao năm ở nội trú trong trường, mới nhớ ra bao nhiêu ẩn ức và đam mê không đạt hoặc không có trong tuổi của mình Và nước mắt chợt lăn. Ly rượu đầu tiên trong đời cùng giọt nước mắt ấy . Vị đắng cay và nồng làm tê lưỡi và rùng mình . Nhìn vào gương , chỉ còn thấy một cô gái bất hạnh và bi thảm vùi vẩy giữa những đôi mắt kẻ khác . Và như kẻ nhập đồng bóng, ly rượu thứ hai, thứ ba rót ra và uống cạn .

Lúc bắt đầu choáng váng là lúc thấy mình sáng suốt nhất, mới hiểu ra cái trống không vô nghĩa, cái giả dối quen thuộc vây quanh nhìn bao nhiêu năm, mới thấm thía cái tan tành của ý nghĩ sẽ vào giòng tu . Và chính lúc ấy, mới thấy hiện ra giữa các khuôn mặt xa lạ của cha mẹ, bạn bè, chú như một gợn sóng cứu vớt. Nước mắt lưng tròng, Nhị

chạy qua những căn phòng - mở từng cánh cửa, đóng từng cánh cửa, bối rối đến nỗi chiếc áo len choàng rơi đâu mả không hay - chạy một mạch đến phòng chú .

Bấy giờ chú đang cúi xuống tờ báo và chú thật đẹp . Chú đừng cười . Chú đừng hỏi tại sao . Nhìn thấy một người đàn ông đẹp cũng hiếm quý như nhận một phép lạ tình cờ không cầu xin Phép lạ chỉ đến trong một thoáng , rồi biến mất , còn lại chẳng chỉ là nỗi ngửa nghiêng của lòng mình . Hơi thở bấy giờ nồng nàn, đau đớn Chính lúc đó, Nhị muốn ôm lấy chú, gục đầu vào ngực chú, và ngủ, ngủ một giấc bình an. Hay vĩnh viễn cũng được .

Đứng như vậy cho đến khi chú nhìn thấy Nhị , khuôn mặt ngẩng lên bờ ngõ, đôi mắt mở lớn đen thẳm. Thấy đôi môi chú mấp máy, chú nói gì đó , tiếng nói lọc qua tấm kính dày và Nhị chẳng nghe thấy gì . Chú đứng dậy, đến gần khuôn cửa, lặp lại, không có tiếng nói, chỉ có đôi môi mấp máy cử động. Nhị bỗng kinh hoàng bởi tự nhiên thấy chú như con cá, con cá đang đớp mồi trong chậu gương nước trong. Phải đó, chú như con cá buồn bã đang lừ đừ bơi trong chất lỏng tràn đầy ngọt ngào bên kia, còn Nhị

đứng bên này, trong một đời sống khác. Nỗi sợ hãi kéo đến như bàn tay áp lên mũi làm ngạt thở cùng với nỗi im lặng của đêm đè nặng trên vai. Nhị phải vịn tay mà đứng, tê điếng cảm giác, hãi hùng từng té bào trong cơ thể .

Không thể nào nhớ lại hết, không thể nào hiểu cái sức lực đẩy Nhị chạy về phòng với đôi chân lầy lầy, luýnh quýnh ấy, chỉ nhớ , cho đến khi gục đầu trên đồng chăn gối quen thuộc, Nhị vẫn còn tỉnh táo, tỉnh táo để kêu thảm: "Rượu đã ngấm, ta say đây!..."

Người con gái cười . Tiếng cười ròn tan. Cánh tay trắng như cánh huê. Chiếc áo ấm màu hồng tươi vui như nặng Tiếng cười tinh nghịch đuổi nhau chạy dài trên thảm cỏ . Đi xuống ngọn dốc . Dãy nhà dưới đồi ngó lên bầu trời, những mái ngói đỏ và những hàng cây mimosa quanh nhà cùng những nhánh lá bạc ngả nghiêng trước gió . Mặt hồ ở trung tâm thành phố ủ rũ như con mắt già . Người con gái giơ tay chỉ xuống hồ . Thành phố của nghỉ ngơi, thành phố của tuần trăng mật . Thôi , Nhị không nhắc lại nữa . Không có gì đáng nói . Dù thế nào, những ngày có chú , Nhị đã sờ được đời sống của mình . Từ bấy giờ , đã biết cách bắt đầu . Tất cả tùy lần đó . Phải không chú .

Một thành phố thanh bình . Bóng im của mùa hạ dưới những gốc cây xao xuyến gió thổi và lá rụng . Chuyển xe lam chạy ngang và những đôi mắt nhìn lui. Những cánh cửa mơ hồ mở ra bầu trời , đôi mắt nhìn chột mắt hút như đuổi sức giữa dòng sông chảy nhanh mà bờ không thấy .

Tôi bị lôi cuốn theo cơn lốc . Như hòn cuội lăn trên đường , tiếng dội thắt thanh một nỗi dừng dưng nào đó, không còn nhớ , đã quên , đã như những căn nhà ấu thời . Gần nửa đời người, những sợi tóc bạc ẩn nấp đâu đó như những lo sợ vu vơ .

Chú, chú, đi quanh ngọn đồi này là đến trường . Chiều, chú về .

Chiều, Nhị sẽ vào trong đó, nhưng giờ, muốn chú hãy ghé vào với Nhị . Có nhiều lúc, một người phải nhờ đôi mắt của người khác nhìn vào đời sống của mình Giống như những ước mơ thường gọi lên trời : nếu không có trời thì cũng chẳng có ao ước . Chú cười Nhị lý luận ? Kia, chú thấy dãy nhà trên đồi chưa, đứng ở đây, nhìn lên, nhà bị đồi

thông che. Đêm, khi dãy giường nội trú đã tắt hết đèn, Nhị ngồi dậy, nhìn ra trời, trời quá lạnh và sao sáng rực . Một ngôi sao băng, mở một cúc áo, nói một lời ước . Như một thói quen của những đêm mùa thu. Chú có bao giờ ước mơ?

Mỉm cười một mình Trăng sao và một thành phố cũ, những bè bạn cũ và những xao xuyến cụ Tất cả đều không còn, và ai còn nhớ ?

Những người sống biệt tăm và kẻ đã chết mất hút, chỉ còn lại những tiếng sóng vọng về trong giấc ngủ bất an. Tiếng sóng nào vẫn mãi mãi dội vào ký ức?

Dừng lại tần ngần trước lối vào . Người con gái nắm lấy tay, kéo đi . Chú, vào với Nhị, đi một vòng rồi ra ngay. Con mắt ngó lui, riềm mi dài cong, đôi mắt đẹp ngây thơ tội lỗi . Bước theo, tiếng sỏi dưới gót giày, buổi sáng im ắng . Nhà thờ ở cạnh đấy lâu, hàng cửa kính đóng kính, màn che màu trắng, tường màu vàng . Ngón tay chỉ lên cao, đó, cửa sổ đó nằm ngay đầu giường Nhị, cửa sổ bên cạnh là phòng tắm, nơi Nhị và tụi bạn ban đêm trốn vào đó ăn vụng đủ thứ kẹo bánh...

Một chỗ nằm . Tưởng tượng đến chỗ nằm kia, thân thể bên cạnh đã in dấu trên chăn nệm ấy, thơm và thân mật . Tuổi trẻ quá đẹp, cho những cơn cuồng điên đại dột. Làm sao đừng tỉnh thức, làm sao chiêm bao? Bước đi, bước theo, người con gái cười ròn sung sướng . Đúng rồi, chiêm bao nổi say mê ngây ngất của men rượu lạ, một thứ ma túy làm ta muốn mê say trong cái bàng hoàng của lòng mình.

Vượt ra khỏi thời gian, trí óc chẳng còn quá khứ . Sẽ quên mình đã

ngoài tuổi trẻ, sẽ quên mình từ lâu chẳng còn mộng mơ.

Đôi chân trắng dịu dàng như chiếc cổ thiên nga . Đôi vai tròn gầy lại, mùi thơm dịu dịu, gầy gầy như hơi thở .

Bằng quơ giơ tay lên và quàng qua bờ vai ấy. Con nhện độc đã thắng

Đừng . Đừng chú . Nhị van chú . Bộ những lời lẽ của Nhị không làm chú mỉm lòng sao ? Nhị biết chú không thương Nhị . Đừng cố gắng . Hãy giữ nguyên cái khoảng cách lạnh lùng giữa chúng ta . Như vậy, Nhị sẽ thấy lòng mình thênh thang . Giống như đứng trên đỉnh núi, gọi xuống vực, tiếng gọi chạy dài tự do trên những tảng đá, không ngăn trở, không hồi âm . Có chăng chỉ là tiếng vọng của chính mình . Một tiếng động . Ồ thật kỳ lạ: đó chú lại cười chế riếu . Ừ, thí Nhị đa ngôn . Làm sao chú hiểu được tình yêu của người khác là tiếng động khoả lấp tiếng động của mình . Một sự đàn áp, phải không? Chỉ tình yêu đơn phương mới cho ta cái ngất ngây của mỗi sáng suốt mê muội . Chú cười ? Chú không tin ? Nhưng dù thế nào, cũng đừng tìm cách hôn Nhị làm chi...

Đôi vai rời ra . Bàn tay chột bàn thần, bối rối . Những ngón tay kỳ cục chơ vơ . Cô bé, cô bé, cô bé còn quá trẻ . Còn ta, có phải là sự già nua làm ta ngượng ngùng? Tắm lưới nhện đã thủng . Con nhện độc đã thoát ra . Và bò đi .

Bò đi, trên con đường định mệnh của cô. Tiếng nói quá dịu dàng . Ta bỗng bênh giữa những âm thanh của thành phố , của thiên nhiên, của hoài cảm . Hãy nói đi, hãy nói thật nhiều đi cô bé. Tuổi trẻ là thời gian còn tin tưởng ở ngôn ngữ. Vậy thì hãy nói cho hết đi, cho chết

giấc tiếng nói của chính mình . Buổi sáng quá đẹp và dù thế nào, cô bé cũng sẽ quên ta. Những lời thú thật kia sẽ giúp cô quên ta nhanh chóng.

Tôi sẽ biến mất thành trí nhớ thứ hai của cô. Cái trí nhớ mà cô từ bỏ vô tâm, tàn ác. Bởi vì ở tuổi này, tôi chỉ được quyền dừng lại dưới gốc một cây thông, và nhìn vỏ một con ve sầu vừa lột xác. Cảm ơn.
1965

Nguồn: Mít Đặc
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003